

[Duborg.]

nede, jeg hæfter mig ved i Øjeblikket, det er det, at man foreslaar det samme System, som Venstre gik ind for ved sit Forslag til en Ændring af Amtsskatterne, som fik den Behandling, det fik, fra de 2 Regeringspartiers Side. Jeg tror, at Socialdemokratiet herhjemme kunde lære meget nyttigt af deres preussiske Partifæller, ogsaa paa Skattevæsenets Omraade.

Overgangen til Ejendomsskyld i 1903 er der blevet talt meget om, og man har fremhævet alle de Ulykker, som derved førtes ind over dansk Erhvervsliv. En saadan Tale virker noget forbløffende, da det jo drejer sig om Begivenheder, der ikke ligger længere Tid tilbage, end at mange nulevende kan erindre det, og de har ikke haft det Indtryk, at det danske Erhvervsliv i den Anledning gik i Staa. Det er der ogsaa saa meget mindre Grund til at tro, som vi jo kan huske den Lyksalighedstilstand, man levede under den Gang med Hensyn til Skatternes Størrelse. Det har nemlig uendelig lidt at sige for dem, der skal betale Skatterne, om der paa Skattebilletten staar Grundskyld eller Ejendomsskyld eller Hartkornsskatter, eller hvad det nu kan være, det, det kommer an paa, er jo, hvor mange Penge man skal af med; Beløbet paa Kvitteringen er vigtigere end Etiketten paa Skatten. Men der er dog Grund til her at gøre opmærksom paa, da det nu har været draget saa stærkt ind i Diskussionen, at det jo slet ikke blev til denne store Skattelettelse. I 1899—1900, da vi endnu havde Velsignelsen af den gamle Hartkornsskat og slet ingen Ejendomsskyld, betalte Landkommunerne i alt 13 Mill. Kr. aarlig i Skat, og i 1913—14, da Ejendomsskylden altsaa var gennemført, men inden den endnu var kommet til at virke fuldt ud, er Skatten oppe i 20½ Mill. Kr. aarlig, saa Landkommunerne har i alt Fald ikke mærket noget til Skattelettelse, idet Skatten er steget med 50 pCt. Men ser vi paa Stillingen nu, vil man se, at i 1928—29 betaler samtlige Landkommuner 67,6 Mill. Kr. aarlig i Ejendomsskatter. Selv om vi regner Sønderjylland fra, saa viser disse to Tal: 20 Mill. Kr. i 1913—14 og 67 Mill. Kr. i 1928—29, at Skatterne er steget til mere end det 3-dobbelte, og denne Stigning er afgjort langt udover, hvad Konjunkturstigning, Prisstigning berettiger til. Disse Tal begrundes altsaa fuldt ud min Paastand om, at den Skattestigning, som har fundet Sted i de senere Aar efter Krigen — ogsaa under Krigen, men sær-

lig efter Krigen —, i Virkeligheden har været en Konfiskation af adskillige Hundrede Millioner Kroner, naar man kapitaliserer Beløbet, og der kan derfor ikke være nogen Grund, i alt Fald ikke nogen rimelig Grund, til nu yderligere at ville forhøje Skatterne, hvad der jo er Formaalet med dette Lovforslag.

Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at Danmark ejendomsskattemæssigt set indtager en førende Stilling sikkert i hele Verden — det er maaske for meget sagt, men i det mindste i den Del af Europa, vi plejer at sammenligne med. Medens vi i Danmark betaler 28 Kr. pr. ha af alle de Ejendomme spredt over hele Landet, der er undersøgt af Landøkonomisk Driftsbureau, saa betaler man, for at nævne de nærmeste Nabolande, i Skaane, der har mindst lige saa gode Jordbundsforhold som Danmark, gennemsnitlig 12 Kr. pr. ha, i Østlandet i Norge, der har lige saa god Jord som Danmark, gennemsnitlig 4 Kr. pr. ha, og i Preussen er de efter Krigen og alle dens Ulykker kun naaet til 12—15 Kr. pr. ha. Man vil altsaa se, at vi allerede med den nu bestaaende Skatteordning er usædvanlig højt oppe, og hvis Grundskyldens Velsignelser, altsaa de høje Skatters Velsignelser, er saa sikker en Sag, idet man nemlig siger, at høje Skatter følges af øget Virksomhed, saa vilde det se godt ud for de paa dette Omraade fremmeligste Kommuner her i Landet, der faktisk er naaet til Skatter, der svarer til omtrent hele Grundværdien. Der er Kommuner her i Danmark, som alene i Kommuneskat er oppe paa 2 pCt. af Grundskylden; naar saa dertil kommer Ejendomsskyld, Amtsskat, Statskat, Skat af fast Ejendom, er det meget tæt ved, at Skatten optager hele den reelle Grundværdi. Men jeg tror ikke, at nogen hverken i eller udenfor disse Kommuner har Følelsen af, at Velstand og Virksomhed af den Grund blomstrer i Kommunerne. Det er nemlig noget, der aldrig følger høje Skatter: at Muligheden for Arbejdestiger, og Arbejdsløsheden synker. Det er ikke noget, vi har set i Praksis, og der er derfor ingen Grund til at tro, at det skulde ske, naar vi yderligere sætter Skatten en Streg op. Det er den Slags Eksperimenter jeg tror, vi gør bedst i at holde os langt borte fra.

Jeg maa derfor sige, at der hverken er eller har været nogen som helst Anledning til at fremsætte det foreliggende Lovforslag. Jeg kan ikke tænke mig nogen anden Begrundelse herfor end et gammelt